

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА

ПЕТТИ ОДДЕЛ

ОДЛУКА

ПО ОДНОС НА ДОПУШТЕНОСТА НА

Апликацијата бр.26615/02

Од Нада МИЛТЕНОВИЌ

Против Република Македонија

Напомена: Македонскиот превод на текстот на одлуката на Европскиот суд за човекови права е исклучиво информативен и од него не произлегуваат никакви права и/или обврски. Единствено официјалниот текст на одлуката на Европскиот суд за човекови права на англиски и/или француски јазик, објавена од страна на Судот е автентичен и се смета за оригинал. Не е дозволено објавување на овој превод на било каков начин без претходна дозвола од страна на Министерството за правда на Република Македонија, освен во случај доколку се користи за информирање.

МИЛТЕНОВИЌ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА ОДЛУКА

Европскиот Суд за човекови права (Петта секција) заседавајќи на 19 Јуни 2006 година во Совет составен од:

Г-дин П.Лоренцен, Претседател

Г-ѓа С.Ботучарова,

Г-дин В.Буткевич,

Г-ѓа М.Цаца-Николовска,

Г-дин Р.Марусте,

Г-дин Ј.Борега Борега,

Г-ѓа Р.Цегер, како судии,

и г-ѓа Ц.Вестердајк, Секретар

Земајќи ја во предвид жалбата поднесена на 19 април 2002 година,

Земајќи ја во предвид одлуката да се примени член 29 § 3 од Конвенцијата и да се испитаат заедно допуштеноста и основаноста на предметот,

Земајќи ги во предвид обсервациите поднесени од тужената држава и одговор на обсервациите поднесени од страна на апликантот,

Расправајќи, одлучи како што следува:

ФАКТИ

Апликантот, г-ѓа Нада Милтеновиќ, е македонски државјанин, родена во 1940 година и живее во Скопје. Владата на Република Македонија („ Владата,„) беше застапувана од владиниот агент г-ѓа Р.Лазареска-Геровска.

А. ОКОЛНОСТИ НА СЛУЧАЈОТ

Фактите во предметот, поднесени од страните, можат да бидат сумирани како што следи.

1.Прва постапка

На 7 јули 1994 година, апликантот повел граѓанска постапка против нејзиниот работодавач, трговско друштво со назив Г.(во понатамошниот текст

МИЛТЕНОВИЌ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА ОДЛУКА

„работодавач,,) за исплата на плата и други надоместоци од плата за периодот од мај 1993 до ноември 1994 год.

На 28 април 1998 година Основниот Суд Скопје 2 го усвоил нејзиното тужбено барање со затезна камата. На 11 ноември 1998 година пресудата станала конечна.

На 29 јануари 1999 година апликантот поднел предлог за извршување врз основа на правосилна пресуда до Основниот Суд Скопје 2 Скопје.

На 1 февруари 1999 година предлогот е усвоен. На 10 февруари 1999 година предметот бил доставен на Основен Суд Скопје 1 Скопје, како надлежен суд за постапување по предлогот.

На 26 март 1999 година Основен Суд Скопје 1 го дозволил извршувањето и наредил на Завод за платен промет пренос на средства од сметката на работодавачот на сметката на апликантот. На 10 септември 1999 година го донел решението за извршување и го доставил до Заводот за платен промет. Решението не било извршено поради немање средства на сметката на должникот.

Апликантот не предложил на судот други средства за извршување на пресудата, пропишани со закон. (види „ Релевантно домашно право,,)

2. Втора постапка

На 28 август 1995 година апликантот повел граѓанска постапка против нејзиниот работодавач за незаконско отпуштање од работа (во декември 1994).

На 20 февруари 1998 година Основниот Суд Скопје 2 го усвоил нејзиното тужбено барање и го задолжил работодавачот да ја врати на работа и да ги надомести судските трошоци. Пресудата станала конечна на 28 април 1998 година.

На 30 јуни 1998 година апликантот поднел предлог за извршување преку изрекување парична казна на работодавачот и поднесување кривична пријава против директорот на работодавачот поради неизвршување на судска одлука. На 2 септември 1998 година судот побарал од апликантот да достави полномошно за адвокатот кој го поднел предлогот за извршување.

На 17 септември 1998 година апликантот го доставил полномошното.

МИЛТЕНОВИЌ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА ОДЛУКА

На 25 септември 1998 година Основниот Суд Скопје 2 го дозволил извршувањето.

На 17 ноември 1998 Основниот Суд Скопје 2 Скопје со парична казна го казнил работодавачот поради неизвршување на наредбата на судот. Исто така, определил нов рок за почитување на одлуката.

На 23 декември 1998 година, апликантот поднел дополнително нов предлог за извршување на судските трошоци направени со извршната постапка.

На 30 декември 1998 година Основниот Суд Скопје 2 го усвоил барањето и наредил на работодавачот да ги плати дополнителните трошоци.

Во посебна кривична постапка, на 18 март 1999 година, Основен Суд Скопје 2 го прогласил за виновен и го казнил со парична казна работодавачот поради неизвршување на судска одлука.

Со одлука на работодавачот од 9 јули 1998 година апликантот на 29 март 1999 година бил вратен на работа. Меѓутоа, не ги платил трошоците направени со граѓанската и извршната постапка.

На 1 јуни 1999 Основниот Суд Скопје 2 донел решение за извршување и го доставил на Завод за платен промет за пренос на средства од сметката на работодавачот на сметката на апликантот. Судот определил во случај да нема средства на сметката на должникот, Заводот за платен промет бил должен да го држи тоа решение во евиденција и според него ќе изврши пренос кога ќе пристигнат средства на сметката.

Како немало средства на сметката, решението за извршување не било спроведено.

Апликантот не предложил на судот други средства за извршување на пресудата, пропишани со закон.

3. Трета постапка

На непознат датум во 1998 година апликантот поднел тужба против работодавачот за исплата на плата и други надоместоци од плата за период од септември 1994 до ноември 1998 година.

МИЛТЕНОВИЌ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА ОДЛУКА

На 30 март 1999 година Основен Суд Скопје 2 го усвоил тужбеното барање. Пресудата станала конечна на 7 јуни 1999 година .

На 21 јуни 1999 година апликантот поднел предлог за извршување за пренос на средства на нејзината сметка од сметката на работодавачот.

На 2 јули 1999 година Основниот Суд Скопје 2 го дозволил извршувањето. На расправата на 15 јули 1999 година апликантот предложил на судот да му определи на работодавачот нов рок за доброволно исполнување на обврската. Судот исто така, наредил на апликантот да ги плати трошоците по предлогот за извршување.

На расправата на 5 октомври 1999 година апликантот предложил на судот други средства за извршување во согласност со закон, поради немање средства на сметката на должникот. Судот определил да, доколку апликантот бара налог за извршување врз недвижен имот во сопственост на работодавачот, треба да достави потврда дека врз недвижниот имот нема воспоставено хипотека.

Согласно апликантот, на 6 октомври 1999 година било добиено уверение со кое се потврдува дека работодавачот бил сопственик на предметната недвижност.

На 15 ноември 1999 година Основниот Суд Скопје 1 го информирал судечкиот судија (според неговото барање од 8 ноември) дека трето лице е хипотекарен доверител на сопственоста од 10 септември 1998 година.

На 26 ноември 1999 година Основниот Суд Скопје 2 го одбил барањето на апликантот за попис, процена и јавна продажба на сопственоста на работодавачот поради хипотека од страна на трето лице.

На 16 декември 1999 година апликантот поднел жалба против решението до Апелациониот Суд Скопје.

На 20 јануари 2000 година Апелациониот Суд Скопје ја укинал одлуката на понискиот суд и определил повторно судење. Апелациониот Суд Скопје одлучил дека самиот факт што друг доверител имал хипотека врз сопственоста на работодавачот не го оправдува одбивањето на предлогот за извршување на апликантот. Понатаму, му дал напатсвија на понискиот суд да определи приоритет на поднесените барања и да продолжи со извршување на барањето на апликантот во согласност со тој ред.

МИЛТЕНОВИЌ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА ОДЛУКА

На 20 март 2000 година Основниот Суд Скопје 2 го одобрил барањето на апликантот и наредил јавна продажба на недвижниот имот.

По неуспешната достава на решението за извршување на работодавачот, на 24 април и 8 јуни 2000 година судот побарал полициска асистенција. На 20 јуни 2000 полицијата го информирала судот дека должникот не работи повеќе од една години и дека новата адреса не е позната.

На расправата на 23 јуни 2000 година апликантот побарал достава на решението на директорот на друштвото на неговата домашна адреса.

На 8 јули 2000, со помош на полицијата, службеникот на судот го доставил решението на директорот.

На расправата на 6 октомври 2000 година е определен вештак за утврдување на вредноста на недвижноста до 2 ноември 2000 година. Нему му е дозволен дополнителен рок до 24 ноември 2000 година. Понатаму, со оглед на тоа дека одлуката за дополнителен рок не била доставена до директорот, судот определил проценка за 21 декември 2000 год. Доставата на директорот не била извршена сè до 11 февруари и, како резултат на тоа, проценката е одложувана до 5 април 2001 година.

Како и да е, проценката не била извршена на тој датум, поради тоа што, како што изјавил директорот, хипотекарниот доверител ја активирал хипотеката.

На 10 април и на 4 јуни 2001 Основниот Суд Скопје 2 побарал од Основниот Суд Скопје 1, кој водел евиденција за хипотеки, потврда за точноста на наводите на директорот.

На 27 јуни 2001 год. Основниот Суд Скопје 1 ги препратил списите на предметот до Основен Суд Скопје 2.

Во меѓувреме, апликантот на пет наврати доставил до судот ургенција за одлучување по нејзиното барање.

На 13 јули 2001 година Основниот Суд Скопје 2 го одбил предлогот за извршување врз недвижен имот во сопственост на должникот, поради тоа што бил предмет на извршување на друга извршна постапка и бил продаден на трето лице на 3 јуни 1999 година. На 10 ноември 1999 година доверителот на таа постапка ја зел во владение предметната недвижност.

МИЛТЕНОВИЌ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА ОДЛУКА

Апликантот на 7 септември 2001 година изјавил жалба против решението до Апелационен Суд Скопје.

На 25 октомври 2001 год. Апелационен Суд Скопје го потврдил решението на понискиот суд, тврдејќи дека судот правилно утврдил дека извршната постапка не може да продолжи врз недвижноста на работодавачот, поради тоа што веќе е пренесена на трето лице.

Апликантот не предложил на судот други средства за извршување на пресудата, пропишани со закон.

Б. РЕЛЕВАНТНО ДОМАШНО ЗАКОНОДАВСТВО

Член 27 од Законот за извршна постапка (Законот) пропишува дека како средства за извршување на правосилна пресуда се: 1) продажба на подвижни предмети, 2) продажба на недвижности, 3) пренос на парично побарување, 4) претворање во пари на други имотни права и 5) пренос на средства што се водат на сметката кај Заводот за платен промет, во согласност со прописите за платен промет.

Во согласност со член 29 од Законот, Судот дозволува извршување заради остварување на парично побарување со она средство и врз оние предмети што се наведени во предлогот за извршување.

Членот 141 од Законот, предвидува дека извршување врз недвижности се спроведува со прибелешка на решението за извршување во јавна книга, со утврдување на вредноста на недвижноста, со продажба на недвижноста и со намирување на доверителите од износот добиен со продажбата.

Член 142 став 1 од Законот предвидува, *inter alia*, дека како прилог кон барањето за извршување врз недвижен имот, доверителот треба, како доказ, да достави исправа која е подобна за запишување на должниковото право согласно прописите за премер, катастар и запишување на правата на недвижностите.

Член 198 од Законот предвидува: Ако во времето кога носителот на платен промет го примил решението за извршување, нема средства на сметката на должникот, судот нема да го запре извршувањето, а носителот ќе го држи тоа решение во евиденција и според него ќе изврши пренос кога ќе пристигнат средства на сметката.

МИЛТЕНОВИЌ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА ОДЛУКА

Според член 225, *inter alia*, може да се изрече парична казна како обезбедување на согласноста на работодавачот со одлуката за враќање на работа на работникот.

ЖАЛБЕН ОСНОВ

Апликантот се жалел на наводна повреда на член 6 од Конвенцијата во врска со неразумното траење на секоја постапка поединечно.

ПРАВО

Апликантот се жалел дека должината на секоја постапка поединечно не е во согласност со барањето за „разумен рок“, предвидено во член 6 § 1 од Конвенцијата, кој гласи:

„ Во определувањето на неговите граѓански права и обврски ..., секој има право на сослушување во разумен рок од страна на ... суд,

Владата истакнала дека должината на постапките била последица на недостатокот на средства на сметката на работодавачот и на однесувањето на апликантот во текот на постапките. Тие забележале дека врз основа на домашното право, судовите се обврзани да дејствуваат во согласност со предлогот за извршување на доверителот (во понатамошниот текст „апликантот,“). За секоја од постапките за кои се жали апликантот, првенствено поднел предлог за пренос на парите на нејзината, од сметката на работодавачот. Само во третата извршна постапка, таа дополнително поднела предлог за извршување врз недвижен имот во сопственост на работодавачот, откако се утврдило дека нејзиниот работодавач нема средства на сметката. Согласно Владата, судовите не треба да бидат одговорни за недостатокот на средства на сметката на должникот. Владата, понатаму, останува на тоа дека судовите постапувале во случајот со должно внимание и во согласност со домашното право. Конкретно, закажаните расправи биле одржани без попречувања и оддолжувања и судовите одлучиле по предлозите со разумна експедитивност. Тие укажувале дека апликантот непотребно ги преоптеретил судовите со обвинувања дека работодавачот незаконски е престрикнуван и дека хипотеката е незаконска, а всушност се работи за *res iudicata*: судијата може да постапува само врз основа на нејзиното барање и нема овластување да ги преотвора

МИЛТЕНОВИЌ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА ОДЛУКА

прашањата поврзани со оправданоста на хипотеката, кога тоа е воспоставено со друга постапка.

Апликантот се жалел дека должината на постапката треба да биде целосно препишана на одговорноста на државата, со оглед на тоа што не успеала да воспостави организиран и координиран систем на комуникација помеѓу јавните институции, вклучувајќи ја и Агенцијата за приватизација. Таа се противела на аргументите на Владата дека нејзиното барање не можело да биде извршено поради недостаток на средства на сметката на работодавачот, нотирајќи дека судовите го одложиле донесувањето на решението во првото постапување и поради тоа не успеале да го достават до Заводот за платен промет во догледно време. Освен тоа, таа тврдела дека била посветувана од страна на судовите за избор на конкретно средство за извршување. Исто така, таа критикува дека трансформацијата на нејзиниот работодавач не е целосна или во законска форма и обвини дека сè уште е во општествена сопственост.

1. Судот констатира дека ниту една од граѓанските постапки не траела повеќе 4 години и 4 месеци: првата постапка траела од 7 јули 1994 до 11 ноември 1998 година; втората постапка траела од 28 август 1995 год. до 28 април 1998 год.; и третата траела од 1998 год. до 7 јуни 1999 год. Во врска со првата и втората постапка, Судот смета дека нема надлежност до 10 април 1997 год. кога Република Македонија ја ратификувала Конвенцијата.

Земајќи го во предвид фактот дека периодот кој спаѓа во надлежност на Судот, *ratione temporis*, во врска со секоја од постапките, не преминува повеќе од една година и седум месеци, Судот не смета дека тие траеле неразумно долго, посебно што, во тој период, судовите донеле конечни пресуди за основаноста на секое од тврдењата на апликантот.

2. Во однос на извршните постапки, кои се предмет на жалба од страна на апликантот, Судот повторува дека, во согласност со востановената судска пракса, членот 6 став 1 од Конвенцијата, обезбедува секому право да го изнесе своето барање во врска со неговите граѓански права и обврски пред суд, што го опфаќа „правото на суд,, односно правото на пристап до суд, што е всушност право да се иницираат граѓански постапки пред суд, гледани од еден аспект (Види *Philis v.*

МИЛТЕНОВИЌ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА ОДЛУКА

Greece, 27 August 1991, Series A no.209, p.20 § 59). Како и да е, правото ќе биде илузорно ако домашниот правен систем на договорната држава дозволува конечната, обврзувачка пресуда да остане неизвршена на штета на едната страна. Би било непојмливо ако членот 6 § 1 ги опишува до детали процедуралните гаранции овозможени на парничните странки – постапки кои се фер, јавни и експедитивни – без заштита на имплементацијата на судските одлуки; ако се анализира членот 6 само во врска со пристапот до суд и водењето на постапките ќе се дојде до ситуација некомпатибилна со принципот на владеење на правото, кое договорните држави го прифатија со ратификацијата на Конвенцијата (*Budi mutatis mutandis, Golder v.the United Kingdom, пресуда од 21 февруари 1975, Series A no.18, pp.16-18, § 34-36*). Извршувањето на пресуда донесена од било кој суд мора поради тоа да се разгледува како интегрален дел на „судењето,, за потребите на член 6 (*Budi, Hornsby v. Greece, пресуда од 19 март 1997, Reports of Judgments and Decisions 1997-II, § 40; Burdov v. Russia, no.59498/00, §34, ECHR 2002-III*).

Во овој поглед, Судот повторува дека член 6 § 1 од Конвенцијата предвидува дека сите фази на постапките за „определување на ... граѓанските права и обврски,, не ја исклучуваат фазата после донесувањето на пресудата за основаноста на барањето и истата треба да биде завршена во разумно време (Види, *Estima Jorge v. Portugal, пресуда од 21 април 1998, Reports of Judgments and Decisions 1998-II, §35; Robins v. the United Kingdom, пресуда од 23 септември 1997, Reports 1997-V, p.1809 §28*). Поради тоа, извршувањето на правосилната пресуда не треба да биде неоправдано одложувано. (Види *Immobiliare Saffi v. Italy no.22774/93, ECHR 1999-V, § 66*).

Судот повторува дека државата договорничка е обврзана да го организира својот правен систем на начин што судовите ќе го гарантираат секому правото да добие конечна пресуда за спорот поврзан со граѓанските права и обврски во разумен рок (*Budi меѓудругото, Muti v. Italy, пресуда од 23 март 1994, Series A no.281-C, § 15; Horvat v. Croatia, no.51585/99, §59, ECHR 2001-VIII*).

Во конкретниот случај, Судот забележува дека членот 6 е применлив на извршните постапки кои апликантот ги повел против нејзиниот работодавач.

МИЛТЕНОВИЌ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА ОДЛУКА

Поради тоа, мора да се утврди дали извршните постапки биле инкомпатибилни со барањето за „разумен рок,, гарантирано со член 6 од Конвенцијата.

(а) Судот забележува дека првата постапка започнала на 29 јануари 1999, по донесената пресуда на 28 април 1998 год. со која се усвојува тужбеното барање на апликантот и која станала конечна. Судот го донел решението за извршување на 1 февруари 1999 год. Поради тоа што апликантот не поднел предлогот на ненадлежен суд, *ratione loci*, предметот е предаден на надлежниот суд, кој го донел решението на 26 март 1999 год. Решението е изготвено и доставено до Заводот за платен промет на 10 септември 1999 год. Решението е засновано на барањето на апликантот за пренос на средства на сметката на апликантот од сметката на работодавачот. Истото не е извршено поради тоа што немало средства на сметката на работодавачот.

Во овие околности, иако извршните постапки технички се сèуште отворени, Судот смета дека од практични цели тие „завршиле,, во поглед на средствата на извршување предложени од апликантот (пренос на средства од сметката на работодавачот) во септември 1999 по достава на наредбата до Заводот за платен промет. Истиот забележува дека, според домашното право, доколку постои недостаток на средства на сметката на должникот, извршните постапки не се запрени, но решението е задржано за извршување од страна на Заводот за платен промет до пристигнувањето на средства на сметката. Понатаму, со оглед на тоа што националните судови се обврзани да постапуваат врз основа на предлогот на доверителот, се чини дека не можело да се очекува од извршниот суд да превземе било какво дејствие откако го извршил предлогот поднесено до апликантот. Со оглед на тоа што апликантот не успеал да предложи други средства за извршување, од судот не е побарано превземање на други чекори. Поради тоа, извршните постапки кои се водени според законот траеле 11 месеци, од кои два месеци се резултат на поднесувањето на предлогот од страна на апликантот на ненадлежен суд.

Судот, поради тоа, не смета дека должината на првата постапка не е во согласност со барањето за „разумен рок,, .

МИЛТЕНОВИЌ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА ОДЛУКА

(б) Судот утврдил дека втората постапка започнала на 30 јуни 1998 откако пресудата на судот од 20 февруари 1998 год., со која го поништил отпуштањето од работа на апликантот, станала конечна. По комплетирање на предлогот со полномошно од страна на апликантот, на 25 септември 1998 судот донел решение за враќање на работа од страна на работодавачот. На 17 ноември 1998 год. го казнил работодавачот поради одбивање на извршување на решението. На 29 март 1999 год. апликантот бил вратен на работа. Дополнителен предлог бил поднесен до судот на 23 декември 1998 год. за извршување на трошоците од извршните постапки, кое е усвоено на 30 декември 1998 год. На 1 јуни 1999 год. судот донел решение и го доставил до Заводот за платен промет за пренос на средства од сметката на работодавачот. Ова решение не е извршено поради недостаток на средства на сметката.

Судот утврдил дека постапките во врска со враќањето на работа на апликантот траеле точно 5 месеци (од јуни до ноември 1998). Три месеци од овој период се однесуваат на времето поминато за достава на полномошно за адвокатот на апликантот. Според домашното право, непослушниот работодавач може да се казни со парична казна како осигурување за согласноста со решението за враќање на работа. Во смисла на поведените извршни постапки, Судот смета дека немало неразумно оддолжување на извршување на предлогот на апликантот за враќање на работа.

Судот смета дека неговото наоѓање во врска со должината на првата постапка (види погоре) се однесува *mutatis mutandis* и на постапката по дополнителниот предлог за извршување на решението во делот на трошоците. Иако судот не донел формална одлука во врска со постапката, во суштина тие „завршиле“, 5 месеци откако започнале, поради тоа што апликантот не успеал да поднесе предлог за други средства за извршување, во согласност со законот. Мислењето на Судот е дека должината на постапката не може да се смета за неразумна.

(в) На 2 јули 1999 год. домашниот суд го дозволил извршувањето по првичниот предлог на апликантот од 21 јуни 1999 год. за извршување врз средствата од сметката на работодавачот. Во октомври 1999 год. апликантот

МИЛТЕНОВИЌ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА ОДЛУКА

предложил извршување врз недвижен имот во сопственост на работодавачот. Извршната постапка која се однесувала на друго средство за извршување предложено од страна на апликантот завршила. Таа траела околу две години (до октомври 2001) во два степени на постапување, со три одлуки на првостепениот суд и две одлуки на повисокиот суд. Судот утврдил дека постапката била сложена, поради тоа што била насочена кон проценка на недвижниот имот на работодавачот и продолжила со континуирано одбивање на предлогот на апликантот поради пренос на сопственоста на недвижниот имот на трето лице. Тие, исто така, барале решение на сложените практични прашања, за кои е побарано полициска асистенција за достава на наредбата за извршување на работодавачот, која не можела да се изврши. Во смисла на поведената извршна постапка, Судот не може да утврди дека дејствијата помеѓу поднесувањето на предлогот за извршувањето врз недвижниот имот на работодавачот (октомври 1999) и одлуките на второстепениот суд со кои се одбива жалбата (октомври 2001) го повредуваат правото на апликантот за извршување на судска пресуда без непотребно одложување.

Поради тоа, следува дека апликацијата е неоснована во смисла на член 35 § 3 од Конвенцијата и треба да биде прогласена за недопуштена во смисла на член 35 § 4.

Од тие причини, Судот едногласно

Одлучи да ја прекине примената на член 29 § 3 од Конвенцијата,

Ја прогласува жалбата за недопуштена.

Клаудија Вестердајк
Секретар

Пир Лоренцен
Претседател